

Rozjímanie na pondelok 1. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 1.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh nás
volá, aby sme boli apoštolmi;
poslanie Zebedeja a Jozefa ako
otcov; počítame s Božou
pomocou.

PO SLÁVENÍ SVIATKU Krstu Pána
sme podobne ako Ježiš poslaní
ohlasovať radosť, ktorú sme dostali.
Takto sa opäť začína cezročný čas.
„Kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mk 1,
15), znie Kristovo ohlasovanie. Pre
Šimona, Ondreja, Jakuba a Jána,

rybárov, ktorí boli povolaní počas práce pri jazere alebo na lodi, sa toto obrátenie stalo poslaním: pomôcť Ježišovi naplniť siete jeho Otca.

Určite na tú chvíľu nikdy nezabudli.

„Nikdy nesmieme zabudnúť na čas a spôsob, akým Boh vstúpil do nášho života: uchovať si v srdci a myslí to stretnutie s milosťou, keď Boh zmenil našu existenciu“[1].

Nepredstierame, že chápeme, prečo si Boh vybral práve nás, prečo sa rozhodol počítať s nami, prečo ho tak priťahuje naša spoločnosť. Napriek tomu ho jasne počujeme, ako hovorí, že nás potrebuje na svojej lodi, zapojených do svojho rybolovu, plaviacich sa po mori, zdieľajúcich radosť z toho, že hriech bol porazený.

„Apoštolát,“ hovorí svätý Josemaría, „túžba, ktorá stravuje bežného kresťana, nie je niečo odlišné od každodennej práce: miesi sa do nej a ona sa tak stáva príležitosťou k osobnému stretávaniu sa s Kristom.

Keď sa v práci namáhame bok po boku so svojimi spolupracovníkmi, so svojimi priateľmi a príbuznými, môžeme im tak pomáhať dôjsť až ku Kristovi, ktorý nás čaká na brehu jazera. No skôr, ako apoštolom, je treba byť rybárom. A potom, čo apoštolom, opäť rybárom. Rovnaké povolanie predtým i potom“[2].

Obrátiť sa a uveriť evanjeliu, byť apoštolmi uprostred sveta, znamená denne vpúšťať Boha do svojho života napriek našim zjavným slabostiam. Ako často sa tvárou v tvár veľkým Pánovým dielam spontánne vynára otázka: „Ale ako je možné, že si Boh na uskutočnenie svojej vôle používa hriešnika, krehkého a slabého človeka? Nie je v tom však nič náhodné, pretože všetko bolo pripravené podľa Božieho plánu. On tká naše dejiny, dejiny každého z nás: tká naše dejiny a ak s dôverou odpovedáme na jeho plán spásy, realizujeme ho“[3].

BOH OTEC SA S NAMI teší a v dnešnom evanjeliu nám zveruje rovnaké poslanie ako svojmu Synovi: „Podťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí“ (Mk 1, 17). Chceli by sme mu hneď povedať áno, ako to urobili Ondrej, Peter, Jakub a Ján. A tiež ako Zebedej, otec posledných dvoch. Mohlo by sa zdať, že tento rybár, ktorý naučil svojich synov všetko, čo vie, je vynechaný z Ježišovej flotily. Nič však nemôže byť ďalej od pravdy. Je možné, že on sám povzbudil svojich synov pohľadom, aby si nenechali ujstť túto príležitosť. Je ľahké predstaviť si prekvapenie tohto dobrého otca, ktorému synovia pomáhali pri práci. Bola to veľká radosť, keď v tých posledných rokoch videl, ako jeho synovia pokračujú v rodinnom podniku. Zebedej je však otvorený Božím plánom, aj keď sa objavlia nečakaným spôsobom. Tuší,

že vďaka úlovku rýb, ktorý im Ježiš oznámil, všetci budú mať zisk.

Tento otec, jednoduchý a hrdý na svojich synov, plní svoje poslanie. Stane sa mu niečo podobné, čo zažil Jozef, keď sa Ježiš stratil v Jeruzaleme a bol s učiteľmi zákona. Keď Ho zúfalí rodičia našli, Ježiš im odpovedal, že musí byť v Božích veciach. Pre Jozefa to bolo jasné znamenie. Nevyradilo ho to z hry, naopak, dalo to plnú hodnotu tomu, čo dosiahol, bolo to potvrdenie, že svoje poslanie plní obdivuhodne. „Otcovstvo, ktoré sa zrieka pokušenia žiť životom detí, vždy otvára priestor pre niečo neočakávané. Každé dieťa vždy v sebe nesie jedinečné tajomstvo; niečo celkom nové, čo možno odhaliť len s pomocou otca, ktorý rešpektuje jeho slobodu. Otca, ktorý si uvedomuje, že jeho výchovné pôsobenie sa završí a jeho otcovstvo sa naplní, iba ak sa stane „neužitočným“, keď vidí, že sa dieťa stáva samostatným a kráča

samo po cestách života. Keď sa stane podobný Jozefovi, ktorý vždy vedel, že toto Dieťa nie je jeho, ale bolo mu len zverené do starostlivosti“[4].

ZEBEDEJ DOBRE POZNAL svoje deti: ich povahu, ich impulzívnosť, ich túžby. Pravdepodobne rýchlo pochopil, prečo ich nazývajú „deti hromu“, a možno v tejto prezývke spoznal aj seba. Mnoho nocí sa za ne doma modlil spolu so svojou manželkou Salome. Vedel, že poslanie, na ktoré Ježiš pozval svojich synov, je veľké a oni nevychádzali z okolia malého galilejského jazera. Tvrdili, že by mohli vypiť Ježišov kalich, ale Zebedej si bol dobre vedomý svojich možností.

Bol si teda istý, že najdôležitejšia bude Božia pomoc. „Povolanie so

sebou vždy nesie poslanie, ku ktorému sme určení; preto sa od nás žiada, aby sme sa vážne pripravili s vedomím, že je to sám Boh, ktorý nás posielal, sám Boh, ktorý nás podporuje svojou milosťou. Prvenstvo milosti premieňa existenciu a robí ju hodnou toho, aby sa dala do služieb evanjelia. Prvenstvo milosti zakrýva všetky hriechy, mení srdcia, mení životy, robí nás schopnými vidieť nové cesty. Nezabúdajme na to!“[5]. „Koľko vďaky chceme vzdať Bohu za našich rodičov, ktorým vďačíme,“ ako rád hovorieval svätý Josemaría, „prínajmenšom za ,deväťdesiat percent nášho povolania“[6].

Keď Ježiš zomieral na kríži, Máriu sprevádzala Salome, matka Jakuba a Jána. Počúvala, ako Ježiš povedal jej synovi, že Mária je jeho nová matka. Možno si bola vedomá, podobne ako Zebedej v ten deň na lodi, že Ján odíde ďaleko, ale ani ona nemala

pocit, že ho stráca. Naopak, bola naplnená svätou hrdosťou, že jej syn bol vybraný, aby sa staral o Ježišovu matku. Hoci v skutočnosti si dobre uvedomovala, kto sa o koho bude starať.

[1] František, *Audiencia*, 30-VI-2021.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 264.

[3] František, *Audiencia*, 30-VI-2021.

[4] František, *Patris corde*, bod 7.

[5] František, *Audiencia*, 30-VI-2021.

[6] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 104.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-2/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-2/)
(21.12.2025)